

Sygn. akt II CSK 766/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Z. K.
przeciwko "A." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowo
Akcyjnej z siedzibą w M. poprzednio "A." [...] Spółka Jawna z siedzibą w M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Realizacji tego celu służy instytucja przedsądu ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c. Zakres przeprowadzanego w jej ramach badania ograniczony jest do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Zawarte w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia tych okoliczności zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Pełnomocnik powoda Z. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 maja 2013 r. oparł wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłankach wskazanych w art. 398 § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione w orzecznictwie, a rzeczą skarżącego jest w takim wypadku dokładnie przedstawić to zagadnienie przez jego odpowiednie sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także wskazać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych

i wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (zob. m. in. postanowienia SN z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC z 2002 r., nr 1, poz. 11 i z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 nie publ.). Zagadnienia przedstawione przez skarżącego tych wymagań nie spełniają.

W orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że umowa kontraktacji jest umową odpłatną. Świadczenie kontraktującego polega bowiem na zapłacie ceny oraz odbiorze produktów rolnych, zaś świadczeniem producenta rolnego jest wytworzenie oznaczonej ilości produktów rolnych określonego rodzaju i dostarczenie ich kontraktującemu. W zakresie ceny do kontraktacji znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy o umowie sprzedaży (art. 613 § 3 k.c.), przy czym swoboda stron w kształtowaniu postanowień dotyczących ceny nie podlega obecnie ograniczeniu. Należy zauważyć, że zagadnienie sformułowane przez skarżącego nie ma charakteru prawnego, ani interpretacyjnego, ale dotyczy ustaleń związanych z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia. Z ustaleń zaakceptowanych przez Sąd Apelacyjny wynika zaś, że pomimo niesprecyzowania w umowie ceny za drób należący do klasy II i III, dostarczone ptactwo zostało zaklasyfikowane do klasy I z korzyścią dla powoda. W związku z tym, twierdzenie powoda, jakoby wycena dostarczonego produktu przerzucała całe ryzyko wyceny na niekorzyść producenta jest oparta na hipotetycznym stanie faktycznym i nie znajduje potwierdzenia w ustaleniach poczynionych przez Sąd Apelacyjny.

Poważne zastrzeżenia budzą też kolejne „zagadnienia” sformułowane przez skarżącego, tj. (1) pytanie o możliwość *„nieuznania na podstawie swobodnej oceny dowodów związku przyczynowo-skutkowego, gdy nie zostały ujawnione przez kontraktującego-pozwanego dowody na istnienie tego związku”*, a także (2) *„czy z zasad doświadczenia życiowego nie można wywieść, że z powodu niespełnienia wymogów sanitarnych nie jest możliwe zarażenie się gęsi od poprzednich stad, skoro badania przeprowadzono po jednym dniu od dostarczenia ich przez kontraktującego?”*. Pomijając wątpliwości natury logicznej, jakie rodzą się na gruncie przytoczonych pytań, należy przypomnieć, że istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi być zagadnieniem o charakterze ściśle jurydycznym, oderwanym od sfery faktów i oceny dowodów,

a także sformułowanym na tyle ogólnie, żeby nie chodziło w nim o sposób rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. Wywody poczynione przez skarżącego nie spełniają tych wymagań.

Z kolei powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]